



Sitting(Money) 2004-2006
Rama IX Art Museum Foundation



Sitting (Money) 2004 - 2006
Rama IX Art Museum Foundation
by Kamin Lertchaiprasert

ผมว่าเราให้ความสำคัญของตัวเอง เหมือนอย่าง John Cage ที่เขาเป็นนักดนตรี เขาทำดนตรีขึ้นมาหนึ่งและบอกว่าเป็นเรื่องความเขิน เขาเขียน 4.33 วันที่ กับเขินในโดยโมบิลเรล แล้วก็จบ และเขาบอกว่านี่คือเพลง ที่ไม่ดนตรีที่เขาทำได อันนี้ต้องการกลั้ว วองการวรรณกรรม แคมกับไปหือเปล่า มีอยู่ทีที่คนจะชอบคนดู ที่สุดแล้วคุณต้องคิดว่าคำถามของคุณถามคนดูหรือถามคนทำ ผมตอบในฐานะคนทำ ไม่ได้ตอบในฐานะคนดู และนั่นคำถามเป็นอยู่ ผมก็จะตอบอีกอย่าง วิธีคิดหรือการครีเอทีฟของ การสร้างเรื่อง หรือการมองสังคม หรือมองชีวิตแล้ว ภายพอดออกมาเป็นภาพการกรรณ มีถูกคิดจากประสบการณ์ของคนทำ ดังนั้นการอธิบายผมอธิบายในแง่ของการที่ผมมองข้อจำกัดของตัวเองว่ามีเป็นอย่างไร และปัจจุบันผมเห็นข้อจำกัดตัวเองแล้วมันเชื่อมกันได้ ผมจึงพยายามหาเทคนิคหรือกระบวนการอธิบายข้อจำกัดนี้ ซึ่งอาจจะจริง ก็ได้ ไม่จริงก็ได้

และนั่นศิลปะแบบที่อาจารย์ว่ามานี้มันพึ่งพาการเล่าเรื่องสูงใช่ไหม
ไม่ใช่

เพราะหากสมมติ...เพลงที่อาจารย์ว่า ขึ้นไปแล้วมีเล่น อะไรเลย แต่ในผลงานโดยไม่มีชิ้น และบอกว่าเป็นเพลง มันจะเป็นศิลปะไหม หรือมันจะเป็นเพลงไหม

ผมว่ามันเป็นศิลปะถ้าเขาไม่มีชิ้นเลย แล้วถ้าเขาอธิบาย มันอาจจะไม่ใช่ศิลปะก็ได้ ในความหมายของผม เป็น-ไม่เป็น อยู่ทีที่มันดีหรือไม่ดี เป็น-ไม่เป็น มีเนื้อที่ของเนื้อหา ถ้าเนื้อหาของเขาดี จะอธิบายไม่ยาก ยังไม่มันก็เป็นแต่สังคมจะยอมรับหรือไม่เป็นอีกเรื่องหนึ่ง มันเหมือนกันที่ศิลปะเป็นดี แต่ก็ได้หมดเพราะความว่าคุณต้องได้ใจเกียรติกดี หรือได้รางวัลที่หนึ่ง หรือทั้งสี่รางวัลจะไม่มีใครเห็นความดีของคุณเลยก็ได้ แต่ไม่ได้หมายความว่าความดีของคุณดี ศิลปะก็เหมือนกัน ไม่ได้หมายความว่าสังคมจะต้องเห็นด้วยกับคุณ ประวัติศาสตร์ศิลปะจะมองจากรักความ หรือจากรักศิลปะ ไม่จำเป็น

สิ่งที่คุณพยายามจะให้ผมตอบหรืออธิบายนี้ คือสารานณะยอมรับหรือเปล่า ประวัติศาสตร์คิดอย่าง แต่มุมหนึ่งในฐานะที่ว่ามันเป็นศิลปะจริงหรือเปล่า เป็นความเชื่อของพวกเราว่ามันเป็นศิลปะจริง มันจะไปแล้วที่คนเหล่านั้นมองจากคนอื่นที่ว่าเขินหรือไม่เป็นศิลปะนั้น มันก็แค่คิดว่า คุณเล่าประสบการณ์ส่วนตัวของคุณ

ดี ผสมอาจารย์อย่างละเอียดก็เพราะผมต้องการว่าคุณค่าสากลที่จะประเมินค่ามันได้ ไม่อย่างนั้นทุกคนก็จะเหมือนได้หมดว่าสิ่งที่ทำนี่เป็นศิลปะ

มันใช่ ที่ว่าทุกคนเห็นได้หมด แต่ไม่ใช่ทุกคนได้รับการยอมรับ และทุกคนทำให้มันเป็นจริงได้ อาจจะจริงก็ได้ ไม่ยอมรับก็ได้ เราต้องแยกแยะส่วนออกจากกัน ส่วนหนึ่งคือ เราสนใจกันที่ คนทำ และมันก็จะจบลงที่นั่น คนละส่วน และนั่นคนที่เขินดีคือ จะถูกยอมรับทั้งเรื่องส่วน แต่ในหลายๆคนเป็นรูปก็ควรจะได้รับการยอมรับ อย่าง แวน กอก หรืออย่างเฮลเลน มินเหมือนนักวิทยาศาสตร์บ้างก็ ที่ไอแซค นิวตันคิดค้นกฎความโน้มถ่วง เขาก็ได้รับการยอมรับว่าเขาคิดค้นมันคนเดียว มีคนเพียง 19 คนที่เข้าใจ E-MC² แต่ด้วย เนื้อหาส่วนใหญ่ยังทำหมดหรือ นักรัก คณิตศาสตร์ก็เห็นว่าเป็นอีกเหตุผลหนึ่งที่เราจะดูว่าเป็นสิ่งหนึ่ง แต่ในขั้นตอนนี้ไม่มีใครเข้าใจ

มันก็คล้ายงานศิลปะ ไม่ได้หมายความว่าเราทำออกมาแล้วทุกคนจะยอมรับมัน เหมือนศิลปิน

มันเหมือนกันคนที่เขินหรือชอบคนดูได้จริงๆ คนเขินแล้วพยายามหากระบวนการที่จะมาอธิบายหรือมาหาวิธีใดก็ตามแต่ให้คนดูเข้าใจ หรือเขาสนใจหรืออะไรก็ได้แล้ว แต่นั่นศิลปะก็เหมือนกัน ศิลปะมันให้เรื่องราวทาง ขอบข่ายของธรรมชาติที่มันอยู่ในกฎอียาน โดยการบวนการทาง สังคมหรือธรรมชาติที่มันเข้าใจ และศิลปะก็พยายามที่จะถ่ายทอดสิ่งนี้ผ่านทาง วัฒนธรรม อาจจะเห็น drawing, animation หรือกระบวนการการเขียน

คนที่ทำงานศิลปะแล้วประสบความสำเร็จมันมีวิธีอยู่ แต่เขาอาจไม่ได้พูด ทำอธิบายหรือรวมชาติ หรือสังคม หรือปัญหา หรือเขาเขียนที่จะเข้าใจตัวเองแล้วบอกสังคมก็ได้ เขาอาจจะประสบความสำเร็จด้วยการขาย aesthetic (ความงาม) ไปตลอดก็ได้ เพราะศิลปะมันก็เหมือนวิทยาสาสตร์ นักวิทยาศาสตร์บางคนเลือกที่จะพูดค้นคว้าแล้วเอาทฤษฎีมาประยุกต์ทำต่ออีกที ผมเคยถามเรื่องของนักเปียโน ฟาสเตอร์ คนหนึ่งชื่อ Rutherford ผู้ที่เมื่อครั้งยังเป็นนักเปียโน ได้คิดค้นและประดิษฐ์สังประดิษฐ์หลายชิ้น เช่นวิทยุ และเขาก็ได้เลิกราจากการเล่นเปียโน ไปเล่นเขาเองจะคิดว่าวิทยุจะดังๆ เป็นเสียงประดิษฐ์ที่จะเข้าหูอย่างมหาศาลในวันหนึ่งข้างหน้าก็ตาม (ตามคำคิดของฟิสิกส์หรือฟิสิกส์ถูกต้องทุกอย่าง มาร์โคนีได้ปรับปรุงแก้ไขวิทยุที่ประดิษฐ์ขึ้นจนกระทั่งทำให้มันกลายเป็นวิทยุที่เราใช้กันอยู่ทุกวันนี้) และนั่นคือความที่นักวิทยาศาสตร์บางคนคิดว่าทฤษฎีมันสำคัญกว่าการทดลอง ในเมื่อผมถามถึงในเชิงการทำงานศิลปะ ที่พูดถึงสิ่งหนึ่งแล้วผมคิดว่ามันใกล้เคียงกับการทำงานศิลปะ ที่พูดถึงสิ่งหนึ่งแล้วคุณจะทำมันในสิ่งที่สังคมเข้าใจและยอมรับ แล้วคุณอยู่ตรงนั้นหรืออยู่บนคนหาคุณค่าของงานต่อไปเรื่อย ๆ ผมอาจจะคาดหวังกับโลกศิลปะโลกเกินไปก็ได้ แต่ว่าเนื้อเรื่องที่เราเล่า แล้วก็ได้ไม่ได้หมายความว่าความเชื่อมันจะต้องถูกต้องทุกอย่าง เพราะผมคิดว่ามันไม่ใช่สาระ สาระคือคุณกำลังทำอะไรอยู่ คุณเข้าใจคุณค่าของสิ่งที่ทำแล้วมีศรัทธา และมีความสุขขณะที่ทำ นั่นคือผลตอบรับที่เราได้จากมัน

ถ้าศิลปะทำงานเพื่อแสวงหาความสุขและความเจริญงอกงามในตัวเองแล้ว ศิลปะนั้นจะเหลือหน้าที่อะไรในสังคม

คุณกำลังเอ่ยถึง อียาน โยเมียดแล้ว ศิลปะไม่ใช่ความเกี่ยวข้องกับการแสวงหาความสุขเจริญงอกงามในตัวเอง แต่มันก็เกี่ยวข้องว่ามันคือการเข้าใจความจริง สิ่งความจริงที่ว่าไม่มีที่หยุดนิ่งอยู่ มันคือความจริงของธรรมชาติ ผมไม่ได้บอกว่า ศิลปะเข้าใจความสุขแต่จริงๆแล้วการเขียนพลาตอสี่หรือในยุคนั้นนี่ก็เพราะเขาคิดมันไม่มีความสุข

จากคำอธิบายของอาจารย์ถ้าใช้ข้อค้นพบเหมือนกับศิลปะที่กำลังทำงานเพื่อตัวเอง ไม่ใช่เพื่อคนอื่น

แล้วเพื่อใคร... ความสุขของอาจารย์ที่ทำงาน เพื่อใคร เพื่อใคร หรือเพื่อสังคม

ผมก็พูดเหมือนผมบอกอาจารย์ว่า ศิลปะเป็นสิ่งหนึ่ง อย่างไอแซค นิวตัน ที่เขาค้นพบ E-MC² เราเพิ่งเข้าใจมันทีหลังแล้ว หรือเขาเข้าใจแล้วแต่เขาไม่หาแรงโน้มน้าวของโลก เขาทำเพื่อตัวเองหรือเปล่า ส่วนเรื่องที่เขาทำเพราะเขาอยาก แต่ส่วนหนึ่งก็ต้องการชื่อเสียงจากการค้นคว้าของเขา เขาอยากมีชื่อเสียง แต่ว่าเพื่อโลกหรือเปล่า ผมก็ไม่แน่ใจว่าเรื่องสังคม สังคมในโลกธรรมชาติ สังคมในโลก สังคมอยู่ในความหมายของสังคม ถ้าผมว่านั่นสิ่งของหรือเปล่า ถ้าเพื่อตัวเองหรือเปล่าได้ไหมได้บ้าง เป็น เพราะสังคมจึงพยายามหาวิธีการถ่ายทอดหรืออธิบายโครงสร้างของธรรมชาติโดยผ่าน กระบวนการทางวัฒนธรรม

ของมนุษยศาสตร์ ถ้ามันเป็นการทำงานไปเพราะเป็นเรื่องของความสวยงามบุคคล แต่สิ่งที่ออกมาที่คือก่อให้เกิดความเจริญก้าวหน้าทางวัตถุ และทำให้โลกพัฒนาไปในทางที่ดี ทำให้ มนุษย์ได้ มีความเป็นอยู่ที่ดีขึ้น แล้วถ้าถามถึงแง่ศาสนา มันก็ทำให้เกิดสันติสุข ถ้าคนที่เพิกเฉยธรรมผลบรรลุ นิพพานตามความเชื่อของแต่ละคน แล้วศิลปะมันมีอยู่ ตรงไหนระหว่างมันสองเส้นนี้

ในวัฒนธรรมแล้ว วิทยาศาสตร์กับศาสนาถือว่ามีชีวิตกัน ที่สุดแล้ว

ผมสงสัยก็อาจจะศิลปะไป ในงานรู้สึกของมนุษย์ โลกเล็ดลอดเป็นศิลปะไป จะกินศิลปะกิน วันไม่มีเก็บแบบ ผมจึงตอบกลับไปว่าคำถามของคุณไม่ชัดเจน ซึ่งคำตอบก็ควรจะบรรยายการเรียนรู้ที่ตัวคนและธรรมชาติ มันคือการบรรยายที่ผสมกัน ผมให้ความสำคัญกับกระบวนการของการสร้างสรรค์ มากกว่าการได้เป็นรูปธรรมที่ออกมา หรือการถ่ายทอด หรือการที่จะมีความเข้าใจมัน อาจจะเป็นเรื่องของตัวงาน หรือเรื่องของสังคมก็ได้ ไม่เช่นนั้นศิลปะจะทำงานเพื่อแสวงหาความสุขแล้วก็ไม่ดี มันจะทำงานเพื่อความดีหรือความสุขที่ค่อยๆทยอย

ผมเชื่อคุณในการมีวิธีคิดของคุณมากกว่า เพราะนั่นคือหัวใจของมนุษย์ว่ามันเป็นวิทยาศาสตร์หรือศาสนา เพราะในทุกข้อที่พูดมันทั้งหมด แต่ที่สุดแล้วมันจะมีแบบแผนหรืออุดมคติบางอย่างที่แสดงตัวอย่าง และศาสตร์ทุกศาสตร์มันก็แตกออกมาจากหลักการที่มีชีวิตอยู่ของคน มนุษย์ ผมจึงไม่ได้คิดใจว่าจะต้องทำ scientific drawing หรือเขียนหนังสือ เท่านั้น หรือจะต้องไปขายภาพ แต่อย่างน้อยก็ได้ที่มันมีค่าบ้างก็ชีวิต

ใช้อย่างนั้นศิลปะนั้นคนคนหนึ่งอาจจะคิดในกรอบที่อาจารย์อธิบายความมาถึงทั้งหมด และเขาก็อาจแล้วว่าเขาพบ ความจริงแล้ว คุณคาดหวังกับคนนี้กับตัวมันก็จะต่างกัน อย่างไรก็ตาม อาจจะเข้าใจเป็นที่ยอมรับกัน การเพิกเฉยก็เห็นกับคนที่ไม่เข้าใจมัน คือคน หรือด้วยความสุข ความเหมาะสมมาคุณควรจะมีความสนใจ ปัญหาของโลกทุกวันนี้ก็มีความไม่เหมาะสมในตัวเอง ก็อาจจะทำให้ชีวิตมันดีขึ้นก็จริง

ของตัวเรา ทั้ง ๆ ที่สังคมของตัวเราเองนั้นมีความงาม แต่กลับไม่เกิดไม่เกิดมันขึ้น เพราะเราไม่เข้าใจว่าตัวเองเหมาะสมกับอะไร ปัญหาของคนที่ไม่มีชีวิต มันก็เข้าใจแล้วสังคมของตัวเราเอง เลยถูกกระแสสังคมครอบงำอยู่ จิตสำนึกในตัวคนต้องเข้าใจคุณค่าความเป็นมนุษย์ในตัวเองก่อน คุณก็จะเข้าใจถึงคุณค่าที่ตัวเองมีมาจนจะเกิดความเข้าใจคุณค่า ปัญหาอีกอย่างคือคนส่วนใหญ่ต้องการเป็นแบบที่ใช่ อันไหนแบบ แวน กอก ซึ่งถ้าไม่ใช่ไม่ยากที่จะได้แบบเขา แต่ถ้าคุณเป็นแบบของเฮลเลน มิน คุณก็ถูกมองว่าเป็นคนดี แล้วเขาอาจจะไม่เข้าใจ เพราะสภาพเป็นเช่นนี้นะอย่างนั้น แต่คุณก็เป็นแบบของเฮลเลนมินเขาก็

ระบบการพิจารณาผลงานที่จำเป็น และการที่ให้อะไรดูว่าเขาคิดถึงสังคมก็จำเป็นในสังคมแล้ว แต่ทุกคนเขียรรูปออกมาแล้วให้เขาพิจารณา และคุณอาจจะไปบ่งชี้ด้วยซ้ำว่า เป็นการแสดงออก ถ้าหากว่าคุณไม่ได้รับการแสดงออก ชีวิตที่เหลือของมันก็ไม่มีคุณค่า และระบบ การศึกษาในโรงเรียนในโรงเรียน เขาสนใจในการแสดงออกของเด็ก การเรียนรู้นั้นโรงเรียนมันทำมาเพื่อคนทำงาน แล้วเรียนให้ได้ดี จนทุกคนสูญเสียความเชื่อมั่นในตัวเองไป เพราะพอพูดถึงความงาม ก็ต้องเป็นความงามแบบป๊อปก็ใช่ ความงามแบบคนไหนคนนี้ออกมา โดยไม่มีทางจะมีความเป็นแบบของตัวเอง ถ้าคุณเป็นแบบของตัวเองก็ไม่ได้ ต้องไปแข่งกับป๊อปก็ใช่ คุณก็จะเสียจะแบบความงามแบบของตัวเอง ขึ้นมาได้ แต่ว่าจะไม่ได้มีการยอมรับจากสังคม หรือถูกวิพากษ์เพ่ง เขาป๊อปก็ใช่ คนเขาชอบดูก็ดูคนๆ ก็คือเอาไปเทียบกับเขา ดูไปเทียบกับการยอมรับ ศิลปะมันจึงกลายไปเป็นแค่การเป็นฝ่ายยอมรับไปหมด

แล้วการไปดูพิพิธภัณฑ์ใหญ่ ๆ ของโลกซึ่งเก็บงานดี ๆ ของศิลปิน ใหญ่ ๆ ไว้มากมาย เราควรจะไปดูอะไร หรือว่าเราไม่ควรไปดูอีกต่อไปแล้ว ในเมื่อทุก ๆ คนที่มีอัตลักษณ์เหมือน ๆ กันหมด

มันมันขึ้นอยู่กับคุณจะไปดูอะไร แล้วแต่ว่าคุณสนใจอะไร ทุกอย่างมันมีค่าเท่ากัน เพราะฉะนั้น Time & Space ของมัน คือทำยังไงให้มันที่ไปดูเข้าใจ Time & Space ของงานที่เกิดขึ้นในยุคหนึ่งและเข้าใจถึงจิตของสังคมในยุคหนึ่ง จุดนี้เองที่พิพิธภัณฑ์หลาย ๆ แห่งในโลกไม่สนใจ บางทีที่เราไปดูเราแค่ Objects แต่ไม่ได้ดูถึงโครงสร้างประวัติศาสตร์ช่วงเวลาในคนนั้น และสำหรับผม ศิลปะมันมีคุณค่าตรงที่มันให้ผมมีความเชื่อว่ามันได้ต่อ่งงาที่นั่นมันคือการในการแสดงออก โดยไม่จำเป็นต้องมีสังคมแบบสาธารณะตลอดกาล

ถ้าอย่างนั้นในยุคต่อไปเราจะแสดงอะไรในพิพิธภัณฑ์ศิลปะยุคต่อไปเราจะไม่มองพิพิธภัณฑ์ก็ได้ ที่ไม่เราจะต้องคิดว่าตัวเองแสดงในพิพิธภัณฑ์ที่ ถ้าคนดูพัฒนา มันก็จำเป็น ถ้าทุกคนเข้าใจถึงจุดหนึ่งของศิลปะว่า มันมีคุณค่า ก็กับว่ามีชีวิตอยู่แล้วทำทุกอย่างให้มันสัมพันธ์กับสังคม พิพิธภัณฑ์อาจจำเป็นสำหรับคนที่อยุ่ในยุค แต่หาก คนไหนในความคิด ความเข้าใจของคนถูกพัฒนาขึ้น มันจำเป็นไม่จำเป็นแล้วผมหมายถึงว่าถ้าคนเหล่านั้นเข้าใจแล้ว เขาก็จะเข้าใจกับเขาคนนั้นแหละ

Rama IX Art Museum Foundation

Rama IX Art Museum Foundation

นั่ง (เงิน) 2547 - 2549

Sitting (Money) 2004 - 2006 *

จัดแสดงวันที่ 21 ธันวาคม 2549 - 24 กุมภาพันธ์ 2550

ณ หอศิลป์ตาดู ชั้น 7 อาคารบาเซิลนา มอเตอร์

99/2 ถนนเทียนรวมมิตร ห้วยขวาง กทม. 10320

โทร 02-6452461 / 02-6452473 / 02-2475555 ต่อ 2239-40

แฟกซ์ 02-6452460 / 026452473

อีเมล tadunews@yahoo.com / tduart@tadu.net

Exhibition is on view from December 21, 2006 - February 24, 2007

at Tadu Contemporary Art, 7th Floor, Barcelona Motor Building

99/2 Tiemruammit Rd., Huaykwang BKK 10320 Thailand

Tel (662)6452461 / (662)6452473 / (662)2475555#2239-40

Fax (662)6452460 / (662)6452473

email tadunews@yahoo.com / tduart@tadu.net

นั่ง (เงา)

2547 - 2549

• ที่มาของผลงานชุด "นั่ง 2547"

ผมเริ่มทำผลงานชุดนี้มาตั้งแต่มกราคม 2547 ได้ความคิดมาจากพระพุทธรูปแกะไม้ของลาวที่ผมสะสม เป็นรูปทรงของพระพุทธรูปปางสมาธิ (นั่ง) ที่ชาวบ้านทำถวายวัดหรือเสนาะเศาะระห์ ผมรู้สึกว่าเป็นหน้าหรือรูปร่างของพระพุทธรูปนาสน์จาก มันเป็นศิลปะพื้นบ้าน (folk art) ที่ผสมผสาน และอีกเหตุผลหนึ่งก็คือผมจะนั่งสมาธิเกือบทุกวันขณะที่นั่งผมรู้สึกมีความสุข รู้สึกว่าเป็นช่วงเวลาที่อยู่กับตัวเองมาก และได้เกิดความคิด การพิจารณา ได้ความคิดดี ๆ จากช่วงเวลาซึ่งมีสองอย่างรวมกัน ระหว่างสิ่งที่เราปฏิบัติทุกวันกับสิ่งที่เราเห็นและประทับใจ จึงเป็นที่มาของการทำงานชุดนี้

• แนวคิด

เริ่มจากการวาดลายเส้น (drawing) ทุกวัน (วันที่ 1 มกราคม ถึง 31 ธันวาคม 2547) วันละรูปจำนวน 365 รูป เป็นรูปทำนองโดยไม่มีเจตนาจะวาดพระพุทธรูป เพียงแต่ยืมรูปแบบมา แล้ววาดตัวเราเอง หรือคนที่เรารู้จัก เป็นสัญลักษณ์ (symbol) ของคน ๆ หนึ่ง โดยที่เหตุการณ์นั้นเป็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นกับเรา และนำมาเสนอ พยายามทำความเข้าใจว่ามันเกิดขึ้นเพราะอะไร ทำไมจึงเกิด คือการพยายามมองในมุมที่เราไม่มีมุมมอง เพราะปกติพอเหตุการณ์เกิดขึ้นเราก็ตัดสินใจด้วยสัญชาตญาณหรืออุปนิสัยส่วนตัว ตัดสินว่าชอบหรือไม่ชอบ เพราะฉะนั้นการที่เรากลับมานั่งคิดพิจารณาอีกครั้งบ่อยครั้งมันทำให้เราได้เห็นแง่มุมใหม่ และในขณะเดียวกัน เราก็จะมีเวลาใคร่ครวญ คล้ายกับที่เราได้ฝึกวิปัสสนา มองสถานการณ์แบบเป็นกลางมากขึ้น ไม่เอาตัวตนเข้าไปกำหนดว่า เหตุการณ์นี้เป็นตัวเราหรือเรื่องของเรา แต่มองมันว่าเป็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นกับใครก็ได้บนโลกนี้ และในเหตุการณ์นั้น ๆ ถ้าไม่พอใจมันก็จะผ่านไป แต่ถ้าพอใจมันก็จะผ่านไปปราศจากตัวตนมากขึ้น เป็นการฝึกวิธีการทำความเข้าใจกับธรรมชาติในวิถีชีวิตแต่ละวันของเรา

"ผมคิดว่ามนุษย์เราควรมีเวลาให้ตัวเองวันละนิด คิดถึงเรื่องเล็ก ๆ น้อย ๆ ว่ามันมีคุณค่ากับชีวิต"

ผลงานประติมากรรมแกะไม้จำนวน 365 ชิ้น เป็นการขยายความคิดของงานวาดเส้น (drawing) ทำจากไม้ลำไยที่แก่และลึบในสวน ผมก็เลยเกิดความคิดว่าน่าจะเอาแกะ แนวความคิดหลักในการทำงานของผม เป็นการนำวัสดุที่เหลือหรือไม่ได้ใช้แล้ว กลับมาใช้ประโยชน์ใหม่ (Recycle) และในขณะเดียวกัน ก็สื่อความหมายที่มีคุณค่าในระดับหนึ่ง ที่แตกต่างออกไปจากงานวาดเส้น (drawing) แล้วเวลาเราเปลี่ยน (transform) มันก็จะได้อารมณ์ ความรู้สึกหรือการแก้ปัญหาอีกรูปแบบหนึ่ง ซึ่งผมคิดว่ามันเป็นการเรียนรู้หลาย ๆ อย่างในการแก้ปัญหาหรือการค้นพบการนำเสนอเรื่องราวหรืออะไรที่มีข้อจำกัดในเรื่องของวัสดุ รูปทรง และบางครั้งมันก็สื่อความหมาย บางอย่างที่ถูกจำกัดทางเทคนิควาดเส้น (drawing)

ผลงานประติมากรรมกระดาษ จากเศษธนบัตรไทย จำนวน 365 ชิ้น การใช้วัสดุมีแนวความคิดต่อเนื่องมาจากงานประติมากรรมพระพุทธรูป "ผู้ใดเห็นธรรม ผู้นั้นเห็นเรา" (Untitled (The Buddha said if you see Dhamma, you will see me), 2002, paper mache (money bill) 160x140x80 cm) ที่มีเนื้อหาพูดถึงแก่นของธรรมะที่มีอยู่ในธรรมชาติ มีใช้ตัวบุคคล เช่นกันเป็นครั้งแรกถูกกำหนดให้มีมูลค่าซึ่งเป็นเพียงแค่วัสดุของการแลกเปลี่ยน แต่ปัจจุบันเงินกลายเป็นสัญลักษณ์ของอำนาจ และเชื่อว่าบันดาลความสุขได้ทุกอย่าง เป็นดังพระเจ้าองค์ใหม่เป็นแบบ เศรษฐินในการตัดสินคุณค่าของสิ่งต่าง ๆ ที่มีผลต่อวิถีชีวิตในปัจจุบัน ผมต้องการนำเสนอมุมมอง การมองข้าม คุณค่าเทียม หรือภาพลวง (illusion) เพื่อเข้าหาคุณค่าที่แท้จริง

• ความหมายของวันที่

สำหรับเรื่องวันที่ โดยปกติก็เขียนตามวันเดือนปีเหมือนปกติโดยที่เราไม่ให้ความสำคัญกับวันที่เกิดวันไหน ส่วน text ก็เป็นความหมายที่เราได้เลือกอะไรสักอย่างที่เกิดขึ้น ไม่ได้เป็นข้อเท็จจริงตรง ๆ แต่เป็นเหมือนการสังเคราะห์โน้ตดนตรีหนึ่งที่จะให้ความคิดเข้าใจในเรขาคณิต ซึ่งบางครั้งมันอาจจะเป็นบทกวี บางครั้งก็เป็นถ้อยคำ ลี หรือบางครั้งอาจจะเป็นประโยคธรรมดา แต่ทั้งหมดก็สื่อความหมายบางอย่างที่ทำให้ผมตระหนักถึงความจริงบางอย่างในธรรมชาติของเหตุการณ์นั้น ๆ ซึ่งบางครั้งมันอาจจะไม่ได้สื่อความหมายอีกรูปแบบหนึ่งให้กับคนอื่น โดยทั้งหมดนั้นผมไม่ได้มีเจตนาจะสื่อกับคนอื่นโดยตรง

คือเจตนาแรก ก็เพื่อที่จะทำความเข้าใจเกี่ยวกับเหตุการณ์นั้น ๆ ที่เกิดขึ้นกับตัวเอง ในระดับที่เป็นนามธรรมที่เราอยากจะทำความเข้าใจมันมากไปกว่าที่มันเกิดขึ้นในแบบรูปธรรมที่เป็นเหตุการณ์ เพราะฉะนั้นการที่จะเข้าไปคิดหรือตีความหรือใช้เวลากับมันก็จะทำความเข้าใจในอีกระดับกับสิ่งที่เราคุ้นเคย แต่เราไม่เคยมองมันอีกมุมหนึ่ง ผมคิดว่าตรงนี้มันจะเป็นประโยชน์มากสำหรับผม

ผมคิดว่าศิลปะมีประโยชน์กับผมมาก เพราะมันมีเวลาทำให้ผมได้คิดถึงคุณค่าของชีวิต และได้พัฒนาบุคลิกภาพหรือทัศนคติ (Attitude) ในการมองโลก สังคม และชีวิต เกี่ยวกับตัวเอง ซึ่งผมคิดว่าเป็นส่วนสำคัญมากในงานของผม เพราะว่าถ้าศิลปะมันไม่ได้พัฒนาจิตใจ ตัวเรา ความรู้ หรืออุดมคติของเรา ผมคิดว่าศิลปะมันแทบไปไม่ถึง

• การใช้สีและวัสดุ

ช่วงหลังมานี้งานผมใช้สีเดียว ขาวดำ หรือว่าแกะไม้ เป็นวัสดุง่าย ๆ คือไม่ปรุงแต่งมาก เพราะผมต้องการจะสื่อถึงแก่นของชีวิต แก่นของสิ่งๆ ความพยายามที่จะใช้เทคนิคยากๆ ขึ้นซ้อน หรือว่าสีที่มีการปรุงแต่งมาก สิ่งเหล่านี้ทำให้เป้าหมายที่จะไปถึงสาระในงานลดน้อยลงไป การที่ผมเลือกวัสดุที่ง่าย ๆ ง่าย ๆ คงไปตรงมา การใช้กระดาษที่ทำเองด้วยมือหรือการใช้กระดาษที่ทำมาแต่ยังไม่ผ่านการทาสี หรือดินสอถ่านธรรมชาติ ผมรู้สึกว่ามันเป็นวัสดุที่ตรงกับแนวความคิด (concept) ที่ผมต้องการจะสื่อถึงความเรียบง่าย และแก่นแท้ คือไม่ให้เราเสียเวลาไปหลงกับรายละเอียดหรือว่าอารมณ์ความรู้สึกเกี่ยวกับความงามภายนอกที่เกิดจากสีหรือเทคนิคที่ซับซ้อน ผมจึงใช้อะไรที่เรียบง่าย เพื่อเข้าถึงสิ่งๆ ของประเด็นที่ผมต้องการจะสื่อ

• ให้เวลากับตัวเอง

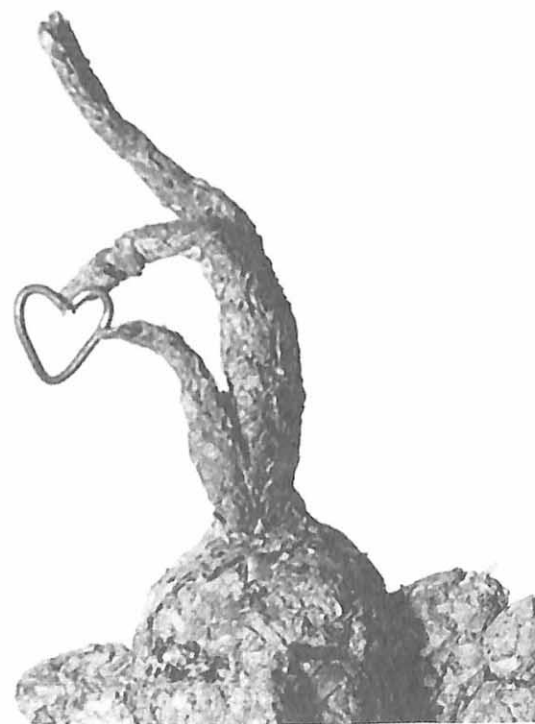
โดยส่วนตัว งานของผม หลายคนคงจะรู้สึกเหมือนงานที่ทำเกี่ยวกับเวลา เป็นบันทึกประจำวัน (diary) ซึ่งผมคิดว่ามันก็มีคุณค่า แต่สำหรับผมพยายามจะสื่อมันไม่ได้เป็นเรื่องของวันที่ หรือเวลาที่บันทึก 24 ชั่วโมง ไม่ใช่ว่ามันเป็นตัวเลข แต่เป็นเวลาที่บันทึกเหตุการณ์หรือเป็นชีวิตประจำวันของผม ผมต้องการเสนอว่าสิ่งที่บันทึกมากกว่าเนื้อหาของชีวิตประจำวัน กิจกรรมของชีวิตประจำวันที่มีผลต่อผม และผมก็คิดว่ากิจกรรมในชีวิตประจำวัน เพราะเราใช้เวลากับตัวเองไม่ว่ามันจะเป็นเรื่องเล็ก ๆ น้อย ๆ ถ้าเรามีเวลาหรือพิจารณา มันจะทำให้ชีวิตเรามีคุณค่ามากขึ้น เพราะเราใช้เวลากับตัวเองและพยายามเข้าใจทุกขณะที่เรามีชีวิตอยู่ และเราได้เรียนรู้ได้แบ่งปันเวลาให้กับตัวเองและคนอื่น ซึ่งผมว่าหลาย ๆ คนสูญเสียมันไป ไม่มีเวลาให้กับตัวเอง ไม่มีเวลาให้กับเรื่องเล็ก ๆ น้อย ๆ ซึ่งผมว่าสิ่งนั้นมันเป็นส่วนหนึ่งของชีวิตเลยก็ว่าได้ สิ่งเล็กๆ น้อยๆ เพราะมันช่วยให้ผมเติมเต็ม ทำให้ผมมีเวลาให้กับสิ่งเล็ก ๆ น้อย ๆ ที่ผมหลงลืมในโลกแห่งความเป็นจริงในปัจจุบันนี้ที่ต้องแข่งขันต้องเอาตัวรอด

"ผมคิดว่าถ้าคนเราให้เวลากับตัวเอง นั่งนิ่ง ๆ สัก 5 นาที เพียงแค่นั่งอยู่กับตัวเอง แค่นั้นก็ดีมากแล้วสำหรับหนึ่งวัน"

41

มกราคม 2547
January 2004

Rama IX Art Museum Foundation





Rama IX Art Museum Foundation

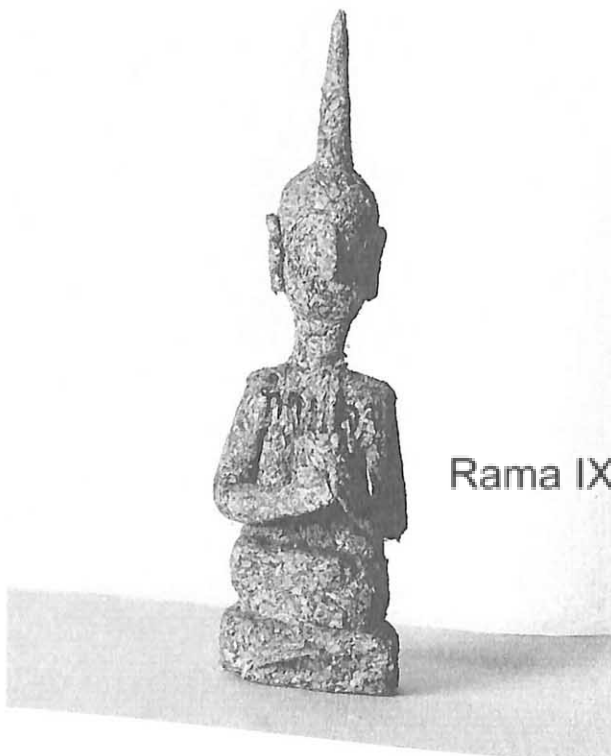


01-01-47 โศภิตีมี จันทะพุฒิน

01-01-04 Give as much as you have, get as least as you need

02-01-47 สอนน : สิบหลังเทมโนพาท คือบิณฑิธรรม

02-01-04 Practicing Dhamma in every situation, even in public or alone



Rama IX Art Museum Foundation



03-01-47 ทำปัจจุบันให้ดี อดีต อนาคตก็จะดี
 03-01-04 Do the best in present, the past and the future will be good.

04-01-47 วิถีธรรมค่อย ๆ เดินได้ วิถีกิเลสรีบเร่ง
 04-01-04 The Dhamma grows gradually but the desire paces in hurry